CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI

BILL GAZON

63

PE O MICĂ BARCĂ DE SALVARE

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON

PE O MICĂ BARCĂ DE SALVARE

Nr. 63

Războiul mondial, pe urma căruia sângerează încă astăzi neamurile, a distrus temelia a mii de familii, susţinătorii lor căzând pe câmpul de luptă, iar unii membri risipindu-se la toate vânturile.

Tânărul Bill Gazon şi-a pierdut şi el părintele şi bruma de avere ce o agonisise acesta. Rămas astfel singurul susţinător al familiei, se strădui să-şi clădească o existenţă nouă. În pieptu-i însă colcăie dorul de călătorii, de întreprinderi mari, de a se avânta prin ţări străine. Pe de altă parte, mamă-sa jeleşte pe fiica ei Thea, sora lui Bill Gazon, care, când nici nu împlinise bine zece ani, a fost trimisă, cu puţin înainte de izbucnirea războiului, la o familie prietenă din Moscova, spre a-şi petrece acolo vacanţa. De atunci însă, nu se mai ştie nimic de dânsa.

Lacrimile mamei sale sădesc în inima lui Bill Gazon hotărârea de a căuta pe sora-i dispărută şi, în cele din urmă, reuşi chiar s-o convingă să-l lase să plece. Trebui însă să-i făgăduiască solemn că nu se va abate niciodată de pe calea cinstei. Şi, astfel, sprijinindu-se numai pe propriile-i puteri, porni ocolul în jurul lumii. Destinul şi datoria ce şi-o luase de a găsi pe sora sa îl purtară prin ţări străine, unde avu de înfruntat nenumărate pericole. În acelaşi timp însă, cunoscu diferite categorii de oameni şi neamuri, din proprie experienţă, mult mai bine decât din cititul atâtor cărţi de călătorie.

Cititorii noştri îl vor aprecia, prinzând imediat simpatie de dânsul şi parcurgând, în tovărăşia lui, cele mai variate primejdii, prin mijlocul ţărilor şi locuitorilor de pe toate continentele.

E fapt constatat că numai acela care e nevoit să răzbată prin înseşi forţele lui pătrunde rostul şi sufletul noroadelor, iar nu călătorul care e înarmat cu bani. Acesta nu va vedea decât partea superficială, pe când celălalt va cunoaşte miezul. Şi Bill Gazon, pornind aproape fără nicio lescaie, ci bizuindu-se numai pe munca lui, va trăi evenimente şi va trece prin emoţii, adeseori de un tragic zguduitor, ce nu sunt date omului bogat să le guste.

Să-l însoţim!

PE O MICĂ BARCĂ DE SALVARE

Capitolul 1
FUGA

Când Ronald Stilwell fusese în sfârşit dat jos de pe catarg, omul se prăbuşise pe punte ca un sac de cartofi. Îşi pierduse între timp complet cunoştinţa şi asta poate că era mai bine pentru el. Trupul lui Bill tremura tot de indignare şi furie neputincioasă, iar pumnii uriaşi ai negrului Sam se strângeau convulsiv. Ferească sfântul ca tocmai acum cineva să treacă prin tirul formidabil al acestei copii a bombardierului de peste ocean, Joe Louis, care tocmai făcea furori în marile oraşe americane. Dacă cei doi prieteni n-ar fi fost ţinuţi strâns de gealaţii lui Valladores, şi în plus, sub tirul ameninţător al armelor altor câţiva indivizi de la bord, atunci cu tot riscul cei doi amici s-ar fi năpustit asupra şefului acestor bande de nelegiuiţi să-l sfâşie în bucăţi şi alta, ba!

Şi-apoi, fie ce-o fi!

Sigur că rezultatul unei astfel de confruntări inegale nu s-ar fi soldat cu victoria prietenilor noştri.

Departe de asta!

Furia şi indignarea acestora era însă atât de copleşitoare, încât nicio raţiune din lume, nu i-ar mai fi putut reţine. Cele două fete Thea şi Iwana, au fost repede îndepărtate de la locul supliciului de către dona Valladores şi doi dintre oamenii lui Valladores în cabinele de sub punte. Cu toate astea au putut contempla stupefiate de groază pregătirile preliminare ale operaţiei de pedepsire a noului lor camarad şi prieten, Ronald Stilwell, cum ar fi răstignirea acestuia pe catarg cu faţa în jos, sfâşierea cămăşii, înmuierea frânghiei pe post de bici, în apă şi cam atât. Restul şi-l puteau doar imagina şi singure. În cele din urmă, după ce li se vărsară câteva găleţi cu apă rece în cap, cei doi amici, Bill şi Sam, au fost părăsiţi pe punte alături de prietenul lor leşinat.

— Vedeţi să-şi vină repede în fire ortacul vostru pentru că, i se acordă concediu de convalescenţă. Va trebui ca voi toţi de altfel să vă luaţi în primire, munca voastră de fochişti, veni batjocoritoare observaţia şeful netrebnicilor de pe cuterul Hidalgo.

— Valladores, nu crezi că întinzi prea mult coarda? Până şi oamenii tăi te detestă, scrâşni, Bill.

— Dinspre partea lor nu-mi fac nicio grijă. Să mă deteste cât or vrea numai să-mi îndeplinească ordinele. Şi acest lucru rămâne valabil pentru voi toţi. Ceea ce a păţit prietenul vostru să vă fie o învăţătură de minte atât vouă cât şi oamenilor mei. În ceea ce vă priveşte cel mai mic gest de nesupunere va fi pedepsit ca atare, mai pe şleau, cu moartea. Că vouă nu vi s-a aplicat această măsură are o singură explicaţie şi numai una. Deocamdată, prin munca voastră îmi sunteţi necesari. Vedeţi numai să nu depăşiţi limita, pentru că atunci mă voi vedea silit să vă aplic pedeapsa cea mai dură.

După ce Valladores cu oamenii săi se îndepărtă, cei doi

prieteni, Bill şi Sam l-au vegheat pe Ronald încă o jumătate de oră până ce acesta deschise cu adevărat ochii. Sam vărsase leşia umplând una dintre găleţi cu apă proaspătă după care cu o parte a cămăşii sale pe care o rupsese în fâşii, îi bandajase prietenului său englez rănile.

Se vedea de la o poştă că rănitul depunea sforţări aproape supraomeneşti pentru a-şi stăpâni gemetele de durere. În cele din urmă epuizat fizic alunecă din nou într-un somn sau poate de leşin animat periodic de convulsii. Ce n-ar fi dat Sam să-l poată avea în faţa ochilor săi pe capul acestor netrebnici, pentru un tir necruţător al pumnilor săi negri şi grei, cât nişte pietre de moară. Dar plăcerea asta trebuia să şi-o rezerve pentru o altă ocazie. Deocamdată cei trei prieteni fuseseră părăsiţi pe punte şi au fost nevoiţi să se cuibărească fiecare pe unde s-a putut pentru un mic pui de somn atât de tânjit de când nimeriseră pe corabia asta blestemată, înainte de plecare Valladores îi avertizase.

— La ora 12 fix, adică la miezul nopţii, veţi fi de serviciu şi veţi fi conduşi în sala cazanelor. După 6 ore veţi fi schimbaţi. Până atunci sunteţi liberi să vă lingeţi rănile. Vă mai avertizez. Să nu încercaţi din nou vreo nebunie, pentru că gărzile mele sunt vigilente. Cum aţi încercat ceva suspect, oamenii mei au consemnul să tragă. M-aţi înţeles bine, compadres?

În cele din urmă se scurse şi după-amiaza asta, iar unul dintre marinari le aduse cina pe punte. Bill intenţiona să-i arunce acestuia mâncarea în cap, dar Sam, mai raţional de data asta, îl reţinu.

— Nu te grăbi, Bill să faci ceva nesăbuit. Dacă vrei să supravieţuieşti, trebuie să prinzi puteri. Crezi că lui Valladores sau vreunuia dintre oamenii săi îţi vor aprecia protestul?

Au înghiţit aproape pe nerăsuflate cum erau lihniţi de foame, tot ceea ce li se aduse. S-au îngrijit şi de Stilwell, dar acesta nu a fost în stare să înghită nimic. S-a

mulţumit cu câteva duşti bune de apă, privindu-şi amicii cu ochi recunoscători.

— Numai de nu i s-ar infecta rănile îl auzi vorbindu-i, pe Sam.

— Sper şi eu să nu i se întâmple o nenorocire.

După-amiaza se sfârşi însă în linişte, iar umbrele înserării păreau să coboare. Treptat, marinarii de cart au fost şi ei schimbaţi cu alţii, dacă în momentul schimbării gărzii adia o briză uşoară, odată cu apropierea nopţii vântul începu să se înteţească. Dacă la început bolta se contura ca un covor albastru înţesat cu mii de puncte strălucitoare, aştrii pereni, ai nopţii, schimbarea direcţiei din care bătea vântul, paralel cu creşterea intensităţii sale, acoperiseră deja pe jumătate bolta, semn indubitabil, că se pregătea de-o furtună, în toată regula.

Doar că nu se putea anticipa când va începe. Tot restul zilei, Bill şi Sam şi-l petrecuseră îngrijind rănile lui Stilwell, renunţând la porţia lor de apă în favoarea acestuia, care era chinuit de accese de febră. Buzele-i erau uscate, iar rănile căpătate trebuiau spălate foarte bine în lipsa altor mijloace, tocmai pentru a preveni infecţia.

Bill şi Sam reuşiră pe rând să tragă fiecare câte-un pui de somn. Dacă avertismentul lui Valladores rămânea valabil asta însemna că peste două ore trebuiau să coboare din nou în sala cazanelor. De bine de rău ei doi ar mai fi putut face faţă încă unui chin de 6 ore, dar cu siguranţă, Stilwell, nu. Acesta nu mai era capabil nici să se ţină pe picioare darmite să presteze o muncă atât de asiduă. Ce vor întreprinde în momentul în care ticălosul de valadores va insista ca şi Ronald să-şi reia munca de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, prietenii noştri nu ştiau, decât atât că în ruptul capului n-ar fi permis-o. Lată însă că mai era puţin, până ce trebuiau să se decidă. Între timp băgară de seamă că pe punte începură să se petreacă lucruri ciudate. Noii marinari de cart deveniseră peste măsură de veseli. Expansivi ca toţi latinii, nu dură

mult până ce începură să lălăie diferite cântece marinăreşti în limba spaniolă, mai mult sau mai puţin deocheate iar atunci când unul dintre ei începu să măsoare puntea de-a lungul şi de- a latul, picioarele i se împleticeau. De altfel la lumina felinarului de bord, Bill putu vedea o sticlă de băutură în mâna aceluia, care inspecta chipurile, puntea. Era îndoielnic ca Valladores să le fii permis oamenilor săi un asemenea comportament în timpul serviciului.

Se pare că cei doi nu învăţaseră nimic din avertismentul şefului adresat şi oamenilor din propriul echipaj. De-abia dispăruse omul care se clătina undeva la prova, după arborele trinchet, când o bucată de lemn, ateriză pe punte lângă cei doi prieteni, la picioarele lui Ron. Sam care era mai aproape se întinse şi-l înşfăcă.

— *I"ll be damned* (fire-aş al naibii!) murmură ca pentru sine, intrigat Sam.

— Ce s-a întâmplat Sam? îl întrebă Bill pe bunul său prieten, Sam. Doar n-ai văzut şi tu pe diavolul din clondir?

— Departe de asta. Dar uite aici un bilet, legat de ciotul ăsta de lemn. Cu siguranţă trebuie să provină de la una dintre prietenele noastre.

Atâta aşteptă Bill. Deloc ceremonios, înşfăcă la rândul său numaidecât biletul, şi la lumina pală a felinarului spânzurat de vergă, după ce netezi simpla foaie de hârtie smulsă poate dintr-un jurnal de bord, începu să citească misiva adresată lor în limba engleză:

*When the guards got drunk knock them down. Bring giris up. A boat ready at the poop***.** (Când paznicii vor fi beţi, neutralizaţi-i. Aduc şi fetele pe punte. La pupa e pregătită o barcă de salvare).

— Ptiu drace! făcu uluit, Bill. La aşa ceva zău că nu m-aş fi aşteptat. Numai să nu fie o capcană.

— Capcană? Şi chiar dacă este ce poate să ne mai facă? Cine crezi c-a scris biletul Bill? Thea sau Iwana?

— Mai degrabă niciuna. Scrisul surorii mele nu-i în

niciun caz. Ş-apoi îţi închipui că se bucură de atâta libertate încât să le livreze băutură, sau le-a îngăduit să şterpelească câteva sticle cu rom, marinarilor de cart?

— Ai dreptate Bill. Nu poate fi decât dona Valladores.

— Exact. La asta mă gândeam şi eu. Caută cu orice preţ să scape de cele două fete, în care nu vede decât două rivale.

— Asta este şansa noastră, Bill şi n-o putem rata. Dacă ciclopii ăştia se îmbată restul rămâne pe seama noastră. Ce-am putea dori mai mult?

Nici nu mai era nevoie să-şi mai vorbească. Le era clar amândurora că trebuiau să profite de unica şansă care li se oferea. Pe Stilwell, nici nu mai era cazul să-l mai întrebe. Oricum acesta se cufundase într-un somn (sau poate leşin) profund de refacere. Astfel se scurse, aşteptând cu înfrigurare, încă o oră. Acum mai rămânea încă pe atâta până la miezul-nopţii când urmau să coboare în sala cazanelor. Problema trebuia tranşată până atunci, întrucât presupuneau că vor urca oameni treji pe punte la ora potrivită care să-i conducă jos.

Între timp Sam se apropiase pe nesimţite de locul unde se aţine unul dintre gardienii lui Valladores. Când a răsărit dintr-odată în spatele lui, pumnii lui Sam se abătură ca o morişcă asupra cefei unuia dintre cei doi. Omul n-a spus nici pâs ci s-a prăbuşit ca un sac de cartofi, pe punte. De altfel nici Bill nu stătuse în expectativă ci se târâse sub protecţia unui palane, până în apropierea zonei probabile de contact dintre Sam şi cei doi marinari „bine dispuşi”. Era foarte important ca nu cumva cei doi să apuce să lanseze un strigăt de avertizare. Din fericire n-a mai fost cazul. Acum mai rămânea şi cel de-al doilea. Bine-ar fi fost ca ambii gardieni să se fi găsit în acelaşi loc, dar din nefericire nu se întâmplase aşa. Acum totul depindea de modul în care vor reuşi să-l neutralizeze pe ultimul dintre aceştia. Chiar în aceeaşi clipă omul se întoarse înspre cel pe care-l

bănuia a fi ortacul său:

— La mai dă-mi o înghiţitură din sticla aceea Sandoz.

— Vino şi ţi-o ia, replică Bill în spaniolă dar pe-un ton schimbat, hârâit, ca a unui om deja cherchelit.

Pe bună dreptate Bill presupunea că datorită stării bahice în care se găsea omul nu va analiza prea mult, vocea alterată care-i răspunsese omului căţărat pe catarg. Până la urmă lucrurile s-au petrecut cum au dorit cei doi amici. După o înjurătură neaoşă, omul care ceruse sticla coborî pe punte, spunând:

— La mai urcă şi tu-n „copac”, că mie-mi vine ameţeală.

Cum sta cu spatele Bill, care-şi trăsese peste cămaşă, haina marinarului pe care Sam îl scosese din luptă. Bill se ridicase în picioare dar numai atât cât să i se vadă haina. De-abia a fost jos şi Sam care stătea la pândă îi şi făcu de petrecanie.

Bill îi dădu o mână de ajutor prietenului său pentru a-i lega pe cei doi şi-a le vârî un căluş în gură. Pentru un plus de autenticitate Bill şi Sam şi-au tras peste cămăşi hainele marinarilor, iar Sam chiar se urcă în catarg, pentru a-i induce în eroare pe cei care accidental ar fi nimerit pe punte.

Bill la rândul său îşi reluă plimbarea pe punte, personificându-l pe Sandoz. Lumina slabă a felinarului le era aliat, precum şi cerul care se acoperise acum aproape complet de nori grei şi întunecaţi. Acum totul depindea de faptul dacă fetele vor apărea sau nu pe punte, şi-apoi desigur dacă cu adevărat vor găsi vreo barcă pregătită la pupa.

— Bill, Bill, îl chemă dintr-odată o voce caldă, pe care o cunoştea prea bine.

— Thea, tu aici? Deci e adevărat?

— Da, Bill. Suntem amândouă aici. Eu şi Iwana. Dona Valladores ne-a permis să plecăm. La pupa este o barcă de salvare.

Ca în transă se îndreptă Bill înspre pupa lăsându-se călăuzit de sora sa. Acolo o găsiră şi pe Iwana ghemuită pe fundul bărcii. Bill se întoarse repede îndărăt pentru a-i ajuta lui Sam să-l care pe Stilwell care de-abia când a fost înhăţat de două braţe vânjoase s-a deşteptat din leşinul său. După ce şi acesta a fost aşezat pe fundul bărcii cu capul în poala Thea-ei, Sam înarmat cu un şperaclu pe care i-l strecurase Iwana, desprinse pur şi simplu lanţul din bordul carenei care mai ţinea priponită barca de salvare. Probabil că dona Valladores nu putuse pune mâna pe cheile care desfăceau lacătul, sau n-o făcuse dinadins pentru a nu fi bănuită.

Oricum aceasta era cea mai mică piedică în calea prietenilor noştri. Văzându-i rănile teribile care-l brăzdaseră spinarea la lumina unor fulgere răzleţe care brăzdau bolta. Inimoasa Thea nu contenea să murmure:

— Sărmane prieten, ce te-a împins să-mi sari într-ajutor?

Fireşte că nimeni nu se ostenise să-i răspundă cu atât mai puţin Stilwell care recăzuse în nesimţire de îndată ce-a fost depus la orizontală. În cele din urmă barca fu lansată la apă iar cuterul Hidalgo, începu să se îndepărteze. Doar felinarele atârnate de vergi mai luminau puntea ca nişte steluţe tremurătoare care se pierdeau în beznă.

Capitolul II
ÎN PLINĂ FURTUNĂ

Valurile agitate ale mării le preluaseră ambarcaţiunea imediat. După ce mai întâi se îngrijiră de camaradul lor rănit Bill şi Sam apucară cele două vâsle, încercând să sporească distanţa dintre ei şi navă. Dacă Valladores ar fi băgat mai repede de seamă că „musafirii” săi au plecat cu siguranţă, că n-ar fi şovăit să se reîntoarcă pentru a-i recupera. Dacă izbuteau să se îndepărteze, puteau spera că pe o noapte întunecoasă ca asta şi în pragul furtunii acestuia nu i-ar fi reuşit nici aşa demersul. Doar o dată sau de două ori li se mai păruse c-au zărit undeva în urmă nişte sclipiri în întuneric, dar tot atât de bine ar fi putut fi şi fulgere, care să-i ducă în eroare. De-acum îşi luaseră definitiv soarta în propriile lor mâini înfruntând cu curaj necunoscutul.

Erau cu toţii împreună dar provocările erau mari. Dacă urma să izbucnească furtuna îi pândea un mare pericol, deşi această vreme proastă putea fi şi în avantajul lor. Pe-o noapte liniştită şi senină ar fi putut fi văzuţi şi ajunşi, pentru că în cel mult o jumătate de oră Valladores ar fi trebuit să afle într-un mod sau altul despre evadarea lor. Cele două fete aduseseră provizii şi apă pentru periplul nautic care era pe cale să înceapă. Fuseră umiliţi, bătuţi, ţinuţi în lanţuri ca nişte răufăcători, se revoltaseră dar sorţii le-au fost împotrivă, iar unul dintre ei zăcea rănit în urma acestor lupte. Sperau ca măcar de data asta să le zâmbească norocul, şi barca asta să-i ducă până la prima bucată de pământ unde puteau să debarce. Sau cine ştie dacă zeiţa Fortuna le va zâmbi şi lor în cele din urmă, să dea peste un vas de croazieră sau comercial care să-i ia

la bord. Asta desigur, dacă se nimerea ca traseul lor să fie în apropierea marilor vase de linie. Deocamdată premoniţiile vremii nu le erau favorabile. Hula înaltă, valurile agitate care loveau cu intermitenţe carena bărcii îi stropea la intervale cu spumă de mare lăsându-le în gură şi uneori în orbitele ochilor, gustul sărat, sălciu.

Lipsa aproape de luminozitate, bezna care-i îmbrăţişa, sfâşiată la intervale de dunga roşie a fulgerelor îi făcea să bâjbâie ca orbeţii neştiind de fapt încotro s-o apuce. Dacă la început le era indiferent doar să se îndepărteze de cuterul Hidalgo, temniţa lor plutitoare, de-acum problema încetase de-a mai putea fi pusă aşa. Altfel s-ar fi prezentat lucrurile dacă ar fi dispus de instrumentele nautice necesare, compas, sextant, busolă, pentru a verifica mai târziu poziţia ambarcaţiunii şi perspectiva de-a da de-un ţărm oarecare. Dar calul de căpătat nu se caută în gură şi nu-i puteau pretinde donei Dolores, să-i mai şi doteze cu aşa ceva. Chiar şi aşa luându-şi toate precauţiunile era îndoielnic că dona l-ar putea înşela pe Valladores, care numai prost nu era, şi-şi va da până la urmă seama că fără ajutor din afară, prizonierii săi nu puteau evada. Dar cu asta prietenii noştri nu aveau să-şi mai bată capul după cum, era sigur cea care le înlesnise fuga n-o făcuse din pură omenie ci îndemnată de cu totul alte raţiuni. De altfel puteau paria că soarta lor îi era indiferentă atâta timp cât îşi atinsese scopurile. Deocamdată primul scop al evadaţilor era de-a se sustrage unei tentative de recapturare a lor de către Valladores şi oamenii săi. Abia dup-aceea trebuiau luate în calcul şi alte considerente, cum ar fi supravieţuirea şi direcţia în care să meargă pentru a le asigura acest ultim deziderat. Cu toţii erau de acord că era mai bine să-şi sfideze soarta decât să moară zilnic, încetul cu încetul la bordul lui Hidalgo.

Colac peste pupăză, vremea începuse să se strice iremediabil. Rafale furioase de vânt venite mereu dinspre

pupa îi mânau înainte fără a şti sau bănui spre ce se îndreaptă. Deocamdată furtuna nu izbucnise în toastă splendoarea ei, dar nici departe nu era. Trecuse de-acum bine de miezul-nopţii şi cu siguranţă fuga lor fusese între timp descoperită. Ce măsuri ar dispune Valladores nu puteau ştii, dar oricum ar fi fost pe-o noapte ca asta şi cu perspectiva furtunii în faţă cu toţii puteau spera, că nu multe.

Când Bill se gândea la iadul la propriu pe care erau forţaţi să-l trăiască în sala cazanelor, muncind sub ameninţarea pistoalelor până la epuizare. Nu putea decât să se bucure de aerul pe care-l respirau acum, de briza răcoroasă care le răcorise la început frunţile. Dar ce-i drept, asta fusese la început, de-o bucată de vreme vântul se înteţise şi răcoarea iniţială se transformase în frig. Cele două fete se ghemuiseră îmbrăţişate încercând să-şi ţină una alteia căldură, pe fundul bărcii. Poate că încercau dacă era posibil şi să aţipească puţin, deşi la aceste zdruncinături şi legănări a bărcii, precum şi-a câte unui val răzleţ care-i inunda depăşind bordul carenei, era puţin probabil. Doar somnul le putea sustrage unui coşmar care se terminase înaintea, poate a altuia care urma să vină. Cu toţii sperau că zorii le vor aduce izbăvirea, şi soarele va ieşi suveran şi victorios, pe boltă, încălzindu-i şi aprinzându-le speranţele. Deodată o bubuitură îndepărtată îi făcu pe nefericiţii din barcă să tresară, ce fusese asta? Li se descoperise fuga şi Valladores puse să tragă cu tunul? Dar era imposibil!

Hidalgo mânată ea însăşi de forţa vântului gonea tot înainte iar ei rămăseseră cu barca lor mult în urmă. Ori bubuitura asta venea cu totul din altă direcţie.

Când Bill şi Sam au privit înspăimântaţi în urmă, o suită de străfulgerări intermitente apăru dinspre pupa. Apoi se dumiriră. Nu erau decât fulgere urmate de tunetele acompaniatoare, vestitoare a schimbării de vreme. Apoi, exact asta le mai lipsea.

Tot mai aproape şi mai dese, dârele luminoase străluminau cerul, urmate de bubuituri devastatoare, de parcă un întreg regiment de artilerie şi-ar fi reglat tirul înspre tranşeele adverse, cele două prietene, Thea şi Iwana se deşteptară înspăimântate. Doar pentru atât de puţină vreme îşi regăsiseră uitarea în somn.

— Ce s-a întâmplat, Bill? Ne-au descoperit?

A fost prima întrebare pusă cu naivitate a Thea-ei care buimăcită de somn nu-şi putea explica astfel bubuiturile.

— Linişteşte-te Thea. E doar o furtună.

— Furtună? exclamă îngrozită fata neştiind ce putea s-o alarmeze mai tare.

Şi Iwana se ridicase speriată în picioare crezând la început ca şi prietena ei Thea, că fuseseră descoperiţi, iar bubuitura era lovitura de tun trasă de pe cuterul Hidalgo. Nu pusese însă nicio întrebare întrucât fulgerele care nu mai conteneau, probabil o dumiriseră.

Da, înţelesese, dar asta era departe de a-i insufla linişte şi siguranţă. Cât despre Stilwell acesta se ridicase şi el în capul oaselor, de fapt primul gest voluntar după ce-şi pierduse cunoştinţa, şi întrebă?

— Furtună?

— Cu siguranţă, Ron, dar sperăm să nu fie mare lucru.

Sam a fost acela care o spusese, nu atât pentru a-i ascunde camaradului său adevărul, cât pentru a le linişti pe fete. Englezul nu replică, ci dădu numai îngrijorat din cap. De altfel nici el nu credea ce spusese. Pentru a divaga, Bill îl întrebă îngrijorat.

— Cum te simţi acum, Ron? Bestiile alea ţi-au sfâşiat spatele.

— Totul ar fi în regulă dacă aş putea face abstracţie de spate, se strădui să zâmbească Stilwell, dar nu-i ieşi decât o grimasă. Mulţumesc prieteni! Deşi am fost leşinat mi-am dat seama că am fost doftoricit.

— Mulţumirile trebuie să ţi le aducem noi, Ron. L-ai altoit pe netrebnicii lui Valladores, pe când eu ca un

neisprăvit ce-am fost, m-am poticnit chiar în cel mai nefericit moment al vieţii mele şi n-am putut să sar în ajutorul fetelor.

— Ce mare lucru ai fi putut face, Bill? Cel mult ai fi schimbat rolurile cu Ron, îl apostrofă Thea cu-o notă de duioşie în glas.

— Şi ţi se pare oare puţin lucru? Nu era oare de datoria mea să fiu în locul amicului, Ron?

— Prostuţilor! îi dojeni pe amândoi Iwana. V- aţi şi găsit momentul când să vă tachinaţi reciproc. Lucrurile au ieşit aşa cum le ştim, şi-acum suntem confruntaţi cu urmările.

— Chiar aşa, Bill. Ce importanţă mai are? Tu sau eu, confruntarea era prea inegală, ca să nu ne-o luăm pe cocoaşă de la bestiile alea.

— De tot ceea ce-mi pare rău, este că nu le-am putut-o plăti cum se cuvine nemernicilor înainte de plecare. S-au pus la adăpost în cabinele lor de sub punte.

— Şi bine că s-au pus! Altfel nu cred că ne-am mai fi regăsit în barcă la ora asta, comentă raţional Stilwell.

— Doar un pumn să-i fi tras cum ştiu eu mişelului, nu se lăsă înduplecat Sam. Dar Valladores a preferat să se târască în văgăuna lui, ca un laş ce este, continuă acesta.

— Nu de frica ta Sam, fii pe pace. Din păcate răzbunarea, dulcea răzbunare poate să mai aştepte, oftă ostentativ, Bill. Şi cine ştie dacă va mai veni vreodată, oftă melancolic, Stilwell.

— Mai bine să nu se producă niciodată decât să mai dăm faţă cu oamenii aceia îngrozitori, vorbi cu mare înţelepciune Thea.

Deocamdată în afară de fulgere dese şi bubuitură furtuna nu păru să escaladeze. Cu toţii sperau că dacă totuşi izbucnise era departe de perimetrul în care se învârteau ei, şi n-o să-i ajungă decât cel mult în treacăt.

— Cred că a venit momentul să ne spuneţi şi nouă băieţi, ce s-a mai întâmplat cu voi, din momentul când eu şi cu Iwana am fost preluate de dona Valladores. În

momentele astea de relativ răgaz, Bill le-a povestit fetelor ce-au pătimit ei îndată după ce au fost despărţiţi pe bordul cuterului. Amândouă au rămas uimite de peripeţiile celor trei din sala cazanelor.

— Ei bine acum e rândul vostru. Thea şi tu Iwana, cum aţi fost tratate de singura femeie din tabăra adversă, prezentă la bord?

— Păi prea mult nu e de spus. Un lucru mi-este clar mie şi sper, tuturor. Dacă n-ar fi fost gelozia donei Dolores, am fi rămas, cel puţin noi două şi azi la bordul cuterului. Nu de bunăvoie, se înţelege, schiţă un zâmbet timid, Thea.

— Şi poate dintr-un anumit punct de vedere ar fi fost mai bine, exclamă speriată Iwana când primele picături de ploaie, începură să se cearnă din norii deşi.

— Sper că n-ai vorbit serios, Iwana, o dojeni, sora lui Bill. Dacă dona Dolores, n-ar fi fost geloasă nu ne-ar fi mers deloc bine. Şi din această perspectivă, mai bine în plină furtună aici, pe barca asta mică, decât la discreţia haimanalelor din echipajul lui Hidalgo.

În vreme ce se purtau toate aceste discuţii, starea vremii evoluase şi nu în bine. Vântul sufla în rafale tot mai violente, aşa încât mica lor barcă unde de-abia încăpeau toţi, gonea ca o nălucă.

Cu siguranţă că şi cuterul Hidalgo, era mânat de acelaşi vânt prielnic, în aceeaşi direcţie, dar cu toate astea era o mare deosebire de a stăpâni intemperiile vremii, de un vas solid, care dispune şi de motoare puternice decât o mică ambarcaţiune ca aceasta. Nu trecu mai mult decât un sfert de oră şi ropotul de ploaie, rezonabil la început, se înteţi atât de tare de parcă s-ar fi deschis toate băierile cerului, dintr-odată. Mugetul furtunii potolit la început se transformase în urlet, iar şuvoaiele de apă care cădeau cu nemiluita de sus, micşoraseră corespunzător mobilitatea bărcii ameninţând s-o scufunde.

— Apa, afară din barcă! răcni Bill dând primul exemplul şi cu toţii inclusiv tinerele fete i-au ţinut isonul. Chiar şi Stilwell cu modestul sale resurse, deşi îi venea extrem de greu, a încercat să facă ce putea, contribuind la efortul lor comun. Cu vâslele, cu braţele, cu mâinile, au început cu toţii să lucreze cu frenezie, realizând instinctiv că acum era în joc însăşi viaţa lor. Era însă o muncă de Sisif, fiindcă odată apa evacuată era înlocuită de torentele de sus.

Dar şi valurile care crescuseră ca amplitudine şi intensitate se constituiau într-o altă potenţială, ameninţare. Din când în când călăreau pe coama unui val uriaş, apoi recădeau în adâncime, ca şi cum s-ar fi prăbuşit într-o vale fără fund, creându-se impresia că niciodată nu vor mai accede la suprafaţă, pentru ca în mod miraculos în clipa următoare să ajungă pe coama valului următor care-i seconda din ariergardă. Dacă barca ar fi apucat să se răstoarne asta ar fi fost echivalent cu sfârşitul. Potopul care cădea din cer le zădărnicea efortul, dar cel puţin prin truda tuturor au reuşit măcar să menţină apa din barcă la un anumit nivel. Problema se punea, doar pentru cât timp?

Când forţele li se vor fi epuizat iar ploaia nu contenea să cadă, barca se va umplea tot mai mult de apă, îşi va pierde mobilitatea şi în final se va scufunda. Cam ăsta ar fi fost sfârşitul lor previzibil. Ar fi pierdut şi bruma de provizii şi apă de care încă mai dispuneau, şi înotând s-ar mai fi putut menţine pentru o vreme la suprafaţa apei. Poate că Bill şi Sam ar fi fost capabili să reziste mai mult, dar Ron aşa rănit cum era, precum şi fetele nu vor reuşi nici măcar atâta lucru. Timp de două ore lucrară ca apucaţii, rafalele de vânt şi torentele de ploaie neîncetând nicio clipă.

E de prisos să mai spui că îi dureau toate membrele şi cu precădere şalele, de atâta aplecat şi ridicat, cu-o regularitate, de metronom. Acum erau extrem de

aproape de limita suportabilităţii. De altfel la un moment dat Stilwell se prăbuşise inconştient în barcă. Dăduse tot ce putuse până la completa epuizare. De-acum era doar o chestiune de minute, când unul după altul, ocupanţii bărcii se vor fi prăbuşit leşinaţi în barcă.

Până la urmă a intervenit totuşi o schimbare. Torentele de apă nu mai cădeau perpendicular în barcă ci treceau razant, purtate de vânt pe deasupra capetelor şi ambarcaţiunii lor. Chiar şi aşa a mai fost nevoie să mai treacă încă o oră până când barca a putut fi golită cât de cât de apă. Treaba asta au făcut-o însă numai Bill şi Sam întrucât fetele nu mai erau în stare să se mai mişte, iar Stilwell încă era inconştient. După ce în sfârşit s-au mai odihnit cu schimbul şi cea mai mare parte a apei a putut fi îndepărtată, cei doi prieteni s-au prăbuşit ca şi seceraţi pe fundul bărcii. Barca însă îşi continua cursa cu-o viteză ameţitoare. Ceea ce se schimbase în aspectul vremii a fost că ploaia aproape încetase dar că uraganul îşi intensificase activitatea. Dansul pe coama valurilor continua cu intermitenţe şi de-acum se puteau contura alte primejdii. Dacă erau în apropierea unei insule, sau nimereau peste gherdapuri sau recife de coral, mai mult sau mai puţin mascate de apă, soarta lor ar fi fost de asemenea pecetluită. Barca li s-ar fi sfărâmat ca o coajă de ou, iar ei ar fi putut fi zdrobiţi de stânci. Din păcate această primejdie nu mai putea fi controlată sau îndepărtată prin propria lor contribuţie, de aceea nimeni nu-şi mai bătea capul şi cu această alternativă. Soarta lor era în mâna Domnului. Din fericire nu toate relele vin de-a valma, ţi se mai rezervă din ele şi pentru ziua de mâine. Când în cele din urmă se iviră la orizont zorile urgia vremii se mai potolise. Fusese o furtună ea-adevărat dar avuseseră noroc că aceasta nu se transformate în uragan, sau şi mai rău în taifun. Dacă ăsta ar fi fost cazul nimic nu i-ar mai fi putut salva. Chiar şi aşa poate că centrul furtunii fusese mult deplasat în raport cu ei, şi-o

recepţionaseră cumva prin ricoşeu. În momentul când discul sâgeriu al soarelui penetră perdeaua de nori, până hăt departe valurile agitate ale mării se alungau într-o perpetuă goană. Şi de data asta barca lor juca pe coama valurilor, dar amplitudinea acestora scăzuse, mobilitatea îi sporise şi nu mai exista pericolul iminent de răsturnare. Nu-i de mirare că odată acest pericol îndepărtat, pasagerii inopinaţi care trecuseră cu bine hopul, au căzut cu toţii într-o binevenită letargie. Nu mai simţeau nici foamea nici setea deşi nu mai puseseră nimic în gură de mai bine de 10 ore. Nici măcar frigul pe care-l resimţiseră în timpul nopţii, nu-i putuseră smulge din toropeala aceea explicabilă după imensul consum de energie fizică şi spirituală la care-i condamnaseră evenimentele din timpul nopţii. Încetul cu încetul începuse să nu mai rămână nimic din furtuna din ajun, bolta se limpezi redevenind albastră iar astrul biruitor al zilei se revanşa în felul lui trimiţându-şi perpendicular săgeţile peste capetele lor. Au început să iasă aburii din hainele îmbibate de ploaie, şi abia după ce acestea au început să li se uşte, iar arşiţa zilei a depăşit cota ei de suportabilitate, ocupanţii micuţei bărci de salvare au început să se trezească unul câte unul. Se contura un alt gen de provocare de data aceasta dintr-o cu totul altă perspectivă. Se apropia amiaza, iar soarele ajunsese la zenit.

Capitolul III
PĂMÂNT ÎN ZARE

Unul câte unul îşi ducea plosca cu apă la gură şi deşi fiecare dintre ei ar fi sorbit cu voluptate, citind în privirea disperată a celorlalţi, renunţa, mulţumindu-se doar cu câteva picături din preţiosul lichid. Privind până hăt, departe, întinderea albastru-întunecată a apelor, sub bolta de-un albastru azur nepătată de umbra niciunui nor n-ai fi bănuit în ruptul capului urgia care stăpânise cerul şi marea doar cu câteva ceasuri înainte, era doar proprietatea naturii de-a se regenera pe sine la nesfârşit. Din păcate pentru ocupanţii micii ambarcaţiuni începuse un cu totul alt gen de tortură.

La un moment dat când căldura devenise de nesuportat iar tentaţia undelor de alături care mai păstrau din răcoarea nopţii, prea mare, ochii tuturor se îndreptau cu aviditate înspre apă. N-o făcuseră până atunci din instinct de conservare, întrucât dacă în zonă s-ar fi dovedit că există rechini, aşa dezarmaţi şi epuizaţi cum erau şi-ar fi asumat un risc mult prea mare. Acum însă tortura pricinuită de săgeţile nemiloase ale astrului zilei, şi de lipsa apei potabile menită a preveni pericolul deshidratării, îi făcuse pe unii să uite de această primejdie potenţială.

— Camarazi, eu nu mai pot. Doar un singur plonjon în apă şi... gata.

Iwana fu prima care dăduse glas dorinţei ascunse a tuturor.

— Uite cum facem. Fiecare dintre noi se va lăsa peste bordul bărcii pentru un minut sau două, în valuri. Noi ceilalţi vom scruta cu atenţie în jur. La cel dintâi semn de

pericol, repede sus, se hotărî să îndeplinească dorinţa tovarăşei sale de suferinţă, Bill.

— Nu-i suficient Bill, îi îmbunătăţii planul Ronald Stilwell care se deşteptase din somnul lui de refacere din aceleaşi motive care o împinseseră pe Iwana să ceară permisiunea băii.

— Ce vrei să spui Ron?

— Mai aveţi frânghia aceea de la bord cu care... cu care..?

În fine pricepuseră şi ceilalţi. Stilwell vorbise de frânghie cum se mai spune, în casa spânzuratului. Doar asta fusese instrumentul torturii sale în mâinile lui Valladores, pe care instinctiv şi dintr-un exces de prudenţă, Sam o luase cu sine.

— Este încă aici, mormăi Sam, prost dispus.

— Atunci legaţi-o pe Iwana pe după subţiori şi coborâţi-o în apă. Sam tu ai ochii cei mai ageri, împreună cu Bill, ţineţi de capătul frânghiei, şi la cel mai mic semn de pericol, acţionaţi. La urmă nu mă opun deloc să-mi aplicaţi şi mie acelaşi procedeu.

Sfatul lui Ron era cât se poate de bun şi acum se mirau cu toţii cum nu le trecuseră lor, mai întâi prin cap. O coborâră mai întâi pe Iwana în apele vindecătoare a „Bethesdei” ca una care solicitase prima un astfel de tratament. A urmat Thea, şi când au vrut să-l lege după sfatul său şi pe rănitul Ron, acesta s-a opus.

— Eu vin la urmă prieteni, şi probabil ştiţi de ce.

Stilwell nu ţinea s-o explice dar ceilalţi doi bărbaţi cel puţin, cam bănuiau de ce. Dacă rănile camaradului lor nu se închiseseră, atunci orice urmă de sânge n-ar fi făcut decât să stârnească prădătorii.

Se ştie că simţul olfactiv al unui rechin e deosebit de dezvoltat. Miroase chiar o picătură de sânge de la un kilometru, un kilometru şi jumătate depărtare, şi vine aţă, spre sursa acestuia. Dacă i-ar fi atras astfel, Ronald cu rănile sale ar fi primejduit şi baia celorlalţi. Legarea cu

ajutorul frânghiei era salutară cel puţin din două puncte de vedere. Ar fi cruţat forţele fizice precare ale celui care urma să înoate pe lângă barcă, şi l-ar fi tras repede în sus, în caz de pericol. Nu de alta, dar pe unii pericolul iminent îi inhibă şi nu era sigur că aceştia paralizaţi de groază în momentul când un rechin s-ar fi ivit în apropiere ar mai fi reuşit să se aburce în timp util în barcă.

Mai ales în cazul fetelor o astfel de reacţie total inadecvată era posibilă, şi Bill, nu ţinea să afle cât de probabilă era şi această ipoteză. În sfârşit au fost pogorâţi cu toţii pe rând în valurile binefăcătoare, pe care le urâseră atâta în noaptea care trecuse, fiecare dintre ei primindu-şi porţia întremătoare, care făcuseră să uite fie şi pentru câteva clipe de sete şi căldură. Cel puţin până li se va fi evaporat şi apa cu care se fi se îmbibaseră hainele, vor avea de suferit mai puţin.

După aceea vor mai vedea. Acum venise şi rândul lui Stilwell, după ce Sam se căţărase de unul singur la bord, nemaiaşteptând să fie remorcat. Cu deosebită grijă îl coborâră pe Ron în apă, iar acesta oftă de mulţumire.

— Mulţumesc băieţi, şopti acesta după câteva momente. Deşi mă usturǎ spatele al naibii, simt că renasc.

Cămaşa cu care era îmbrăcat rănitul acţiona ca un fel de filtru împotriva sării dar desigur că nici acesta nu era perfect. Pus să aleagă între două rele, optaseră după răul cel mai mic. Cel puţin asta era părerea celor trei bărbaţi de la bord, care prelungiseră cât putuseră de mult, baia de care părea să se bucure camaradul lor rănit. Şi asta era cât pe ce să le fie fatal, întrucât la un moment dat Bill şi Sam care se presupunea că trebuie să mai supravegheze şi suprafaţa mării îşi slăbiseră concentrarea. Se dedicaseră aproape complet spectacolului băii rănitului, prietenul lor şi uitaseră de primejdii de parcă le luaseră Dumnezeu minţile. Thea a

fost aceea care-i aduse cu picioarele pe pământ.

— Bill, Sam, păzea! strigă ea din toate băierile plămânilor.

Când Bill ridică instinctiv privirea, încremeni de groază. La câţiva zeci de metri, lateral de barca lor, dinspre partea unde se bălăcea Stilwell, se distingeau aripioarele dorsale în formă de triunghi, ale unui monstru al mărilor care gonea ca o torpilă, înspre ei. Cu toate că nu-l puteau zări în întregime, numai un rechin putea fi. Bill nici nu mai încercă să-l avertizeze pe Sam, cel căruia i se încredinţase cumva mutual, operaţia de supervizare a suprafeţei mării, înşfăcă frânghia cu atâta putere şi dintr-odată, ceea ce avu consecinţa de a-i provoca un geamăt involuntar celui care beneficiase până atunci de deliciile băii. Abia apoi când Sam pricepu şi el, mai mult din strigătul de avertisment al fetei decât din ceea ce reuşi el să observe, se alătură eforturilor lui Bill şi-l traseră pe rănit din apă. Doar o secundă să mai fi întârziat şi monstrul şi-ar fi înşfăcat prada. Şi aşa însă făcu un salt în aer iar corpul fusiform al rechinului a putut fi „admirat” în toată splendoarea lui. Era un individ de cel puţin şase sau şapte metri lungime, ceea ce avu darul de-a provoca fiori tuturor. Dar acest musafir nepoftit n-a fost decât primul care sosise la locul prezumtivului ospăţ. Încă vreo cinci sau şase lighioane din acestea înconjuraseră bărcuţa în care se găseau eroii noştri dându-le fiori tuturor. Cât de lesne puteau plăti cu viaţa nesăbuinţa lor!

Îndeosebi Sam care se socotea culpabil, înjura de mama focului.

— Cât aş dori să am o armă de foc acum în mâinile mele! Mulţumesc Thea că ne-ai avertizat la timp. Iertare camarazi, că nu m-am achitat de datorie.

— Ba te-ai achitat cu vârf şi îndesat, Sam, îl lăudă Bill. Fără forţa muşchilor tăi nu l-aş fi putut trage la timp din apă pe prietenul nostru.

— Nu-ţi fă probleme Sam, i se putea întâmpla oricui,

încercă să-l consoleze Ron, cel destinat să devină prima victimă. Dar Sam nu era atât de uşor de înduplecat.

Ridică pumnii săi masivi în direcţia prădătorilor marini, de parcă ar fi putut face ceva cu ei împotriva colţilor ascuţiţi ca nişte fierăstraie. Abia acum se dovedi înţelepciunea sfaturilor lui Stilwell. Dacă nu ar fi procedat de maniera aceasta legându-i asigurător pe toţi cei care se răcoreau în apele mării cu funia care ser afla în posesia lor le devenise clar că aşa rănit cum era Stilwell nu s-ar fi putut salva la timp. Cu alte cuvinte devenise primul beneficiar al sfaturilor sale. Cârdul de rechini însă continua să le dea târcoale, şi nimeni nu putea prevedea când or să renunţe, mai ales spre spaima celor două prietene care tremurau din tot trupul. Poate că se temeau ca nu cumva unul dintre monştri mai îndrăzneţi să sară în barcă sau măcar să încerce s-o răstoarne. Poate că doi sau trei peşti uriaşi dintr-ăştia, cu forţe unite ar fi reuşit să facă şi asta, dacă natura i-ar fi înzestrat cu suficientă inteligenţă. Din fericire forţei brute, natura, rar îi opune un intelect pe măsură. Şi asta e bine fiindcă este un factor de compensaţie.

De-acum le pierise tuturor pofta de baie.

Aveau cu toţii altceva de „digerat”, iar fetelor încă le mai clănţăneau dinţii.

— Thea, Iwana, nu vă fie frică. Pe-o vreme ca asta suntem în siguranţă în barcă, încercă să le liniştească Stilwell.

Asta aşa era. Pe timp de furtună barca se putea răsturna uşor, dar în asemenea condiţii nici prădătorilor nu le mai stă gândul la pradă. Bill şi Sam cum era şi firesc renunţaseră să mai vâslească, pentru a nu-i provoca pe rechini care le-ar fi putut smulge vâslele din mână, pierzându-le şi pe acestea. Fireşte că oricât s-ar fi trudit n-ar fi putut să scape de compania lighioanelor dacă n-ar fi renunţat ele de bunăvoie la asta. Sperau cu toţii că se vor plictisi de la o vreme, deşi n-aveau habar cât poate

dura perseverenţa unor astfel de dihănii.

Dar „domniile” lor nu s-au plictisit! Probabil că tot n-aveau altceva mai bun de făcui astfel că i-au însoţit ca o „gardă de onoare” multă vreme. Desigur că-n condiţiile astea nici vorbă măcar să mai aducă vorba de o baie în mare! Setea începuse să-i chinuiască tot mai tare. Foamea deocamdată o ignorau şi cu bună ştiinţă întrucât nu mai dispuneau decât de nişte biscuiţi marinăreşti săraţi care numai le-ar fi amplificat setea. Restul proviziilor împreună cu o ploscă pântecoasă plină cu apă potabilă, dispăruse pe când barca era aproape plină cu apă şi ameninţa să se scufunde. Bineînţeles că înghiţiseră destulă apă de ploaie pe timpul furtunii, ca să nu le fie teamă deocamdată de pericolul deshidratării dar pe termen lung altfel se punea problema. Chiar şi aşa deşi probabil că mai aveau apă în organism setea continua să se manifeste. Ce n-ar fi dat ca barca lor să mai fie umplută măcar pe sfert cu apă de ploaie!

Şi aceea care mai rămăsese pe fund se evaporase demult împreună cu apa din haine. Cât despre ploscă aceasta era destul de plină în momentul îmbarcării dar după ce izbucnise furtuna pericolul iminent fusese moartea prin înec, deci cui să-o treacă prin minte că ar mai fi putut exista şi o altfel de moarte, mai lungă şi mult mai chinuitoare? Orele se scurgeau una după alta şi soarele îi pârjolea pur şi simplu cu razele sale chinuitoare. Fetele şi-au rupt din îmbrăcăminte şi şi-au acoperit capul şi faţa stând lungite de-a curmezişul bărcii fără să spună nimic. Lui Bill i se făcuse tare milă de ele. De când le eliberase din mâinile japonezilor, rar avuseseră clipe de linişte şi relaxare. Poate doar pe când se aflau la Algarve în sudul Portugaliei, dar şi atunci numai până la sosirea japonezilor. Ajunsese să se întrebe dacă nu le mersese mai bine pe când erau prizonierele niponilor, decât după ce fuseseră eliberate. Bill nu se putu opri să nu facă o comparaţia cu soarta naţiunilor, cel puţin a câtorva din

Africa şi America Latină. Cât timp fuseseră colonii se bucuraseră de stabilitate şi de o relativă bunăstare. Imediat după ce se emancipaseră de sub tutela altora, toate relele păreau să fii irupt dintr-odată. Insecuritate, inflaţie, şomaj, lupte tribale şi chiar război civil. Oare ăsta să fie blestemul şi preţul plătit pentru libertate?

Dar Bill nu-şi mai pierdu timpul să filosofeze. Băgase de seamă că de la o vreme priviri temătoare şi furişe se îndreptaseră înspre singura sursă de apă rămasă, plosca pe fundul căreia probabil se mai aflau câteva duşti bune din atât de preţiosul lichid. Bineînţeles că nimeni n-ar fi putut şi nu şi-ar fi permis să revendice pentru sine aceste ultime picături. Bill mai experimentase de curând alături de Sam, chinurile setei pe când se afla alături de Sam în puţul din peşteră (vezi, PEŞTERA ORORILOR).

Nici atunci şi cu atât mai puţin acum, nici Bill nici Sam n-au vrut să se atingă de unicele picături de apă, fiind suficient de generoşi să admită fiecare în felul său că tovarăşul său de suferinţă este mai îndreptăţit decât el să beneficieze de bunul comun.

Şi acum văzând buzele crăpate ale celor două fete prietene de câteva ori Bill sau Sam le întinseseră cu generozitate plosca, respinsă de fiecare dată de Thea sau Iwana. Aceeaşi tentativă zadarnică o avuseseră când veni la rând Stilwell. Aşa se face că deşi mai exista poate puţină apă lălâie în plosca de alături nimeni nu admitea că el ar fi îndreptăţit să tragă o duşcă. Stilwell se trezise în sfârşit dar numai pentru a-şi face reproşuri.

— Naiba să mă ia, gemu el. Dacă m-aş fi abţinut măcar eu de la baia aia, n-am mai fi avut garda asta de „onoare” de dihănii de alături. Trebuia să-mi treacă prin capul ăsta sec, că aşa se va întâmpla.

— Nu e cazul să-ţi faci reproşuri pe tema asta Ron. Tu ai suferit şi suferi încă mai mult decât noi toţi. Cum îţi închipui că am fi acceptat ca noi să ne răcorim şi tu, nu? îl întrebă, Bill.

— Bill are perfectă dreptate Ron. Niciunul dintre noi n-ar fi revendicat pentru sine, un drept comun, mai ales că tu te-ai sacrificat pentru toţi. În plus dacă nu ţi-am fi urmat sfaturile ne-ar fi putut merge rău la toţi, venii şi Sam în sprijinul părerilor prietenului său Bill.

Treptat, treptat discuţiile dintre prietenii noştri se răriră, până ce încetară cu totul. Le venea greu să vorbească, aveau buzele pârjolite de sete şi gâtlejurile uscate, şi de-aceea orice vorbă o scoteau le prilejuia un adevărat chin. Tot ceea ce puteau aştepta era să se scurgă orele, pentru ca soarele să scapete la orizont, şi prin venirea serii situaţia lor generală, să se amelioreze. Din păcate de compania rechinilor nu scăpaseră, şi nici nu trăgeau nădejde să scape pe ziua în curs. Cât despre vâslit nici nu se punea problema. Întrucât nu cunoşteau absolut deloc zona geografică în care se găseau, lipsindu-le şi instrumentele cele mai rudimentare de orientare le era tot una unde-i ducea ambarcaţiunea. Puteau spera cel mult să dea de pământ din întâmplare, sau să intre pe ruta marilor vase de linie care să-i identifice ca naufragiaţi. Nimeni nu le garanta dacă şi când se va întâmpla asta de aceea erau condamnaţi să aştepte. Neavând altceva mai bun de făcut a încercat fiecare în felul său să moţăie, căutând în puţinele minute în care reuşeau să aţipească să uite de coşmarul prezent. În sfârşit se pogorî înserarea iar din rechinii însoţitori mai rămăseseră doar doi. Bill se ridică în capul oaselor şi întinse mâna după plosca cu apă. O scutură pentru a se convinge că mai rămăsese puţin lichid pe fund. Da, aşa era, poate că mai rămăsese un sfert de litru de apă, cu siguranţă acum călduţă, din cauza căldurii de peste zi. După ce se va răcori mai bine, şi lichidul se va mai răci întrucâtva avea de gând să aline măcar chinul fetelor cu câte-o înghiţitură. Aproape de miezul-nopţii Bill şi Sam, crezură c-a sosit momentul. Intenţionau împreună să-i facă beneficiarii acestui ultim rest de apă pe cele două

fete şi pe Stilwell care suferise cel mai mult.

— Thea, Iwanaje chemară încetişor pe nume Bill şi Sam ducându-le plosca la gură.

Mai întâi lui Thea şi apoi lui Iwana. Dar cele două fete refuzară de la bun început darul.

— Dar voi? Dar Ron, care e rănit?

— Nu vă faceţi griji, fiecare dintre noi va primi câte-o înghiţitură.

— Bine, atunci dă tu întâi exemplul, Bill.

— Ce prostie mai e şi asta? Dacă vom continua să exacerbăm cu altruismul ăsta prost înţeles, vom muri cu toţii de sete, cu apa lângă noi. Uite îţi dau cuvântul că fiecare dintre noi, îşi va primi înghiţitura convenită. Sunteţi, mulţumite acum?

— Bine fie cum zici, dar o singură înghiţitură.

— Una singură, fie cum zici.

Doar aşa le reuşiră lui Bill şi Sam să le facă pe fete să înghită puţină apă. Nici cu Ron nu le-a mers mai uşor. Dar atât Bill cât şi Sam, au mimat ducând plosca la gură şi înmuindu-şi doar buzele, să-l facă pe prietenul lor rănit să ia şi el o înghiţitură. După această ultimă tentativă de caritate, s-au întins cu toţii pe fundul bărcii parcă dorind să prezerve amintirea sau senzaţia binecuvântată al acestui lichid de altfel indispensabil vieţii, care e apa. Alte evenimente notabile nu s-au mai petrecut pe timpul nopţii. Bill s-a trezit din mahmureala lui de câteva ori aruncând câte-o privire în jur pentru a se asigura că rechinii mai înotau pe lângă barcă.

De la un moment dat se părea că se lăsaseră şi ei păgubaşi, întrucât la lumina razelor de lună, se părea că ultimii însoţitori îi lăsaseră şi ei în plata Domnului. Acum Bill îşi aţinti privirile în sus. Spera să zărească norii de ploaie pe care acuma ar fi salutat-o cu toţii din toată inima, dar n-a fost cazul. Bolta rămânea senină, doar covorul de stele se împrăştia uniform pe toată întinderea sa. Dormind în reprize, ocupanţii bărcii se bucurau de

răcoarea nopţii. Dacă n-ar fi fost setea aceasta grozavă poate că totul li s-ar fi părut în regulă. Cu toţii erau înspăimântaţi de zorii zilei următoare care urma să-i supună la chinuri încă şi mai grozave decât în ziua precedentă. Şi zorii apărură implacabili. Deocamdată mai aveau răgazul până să urce soarele pe cer. Bill şi Sam se gândeau ca să repete povestea cu baia acum că scăpaseră de rechini. Aceasta mai rămânea singura lor consolare. Cu excepţia lui Stilwell care n-a mai vrut în ruptul capului să coboare în apă, rând pe rând, la intervale, cele două fete, Bill şi Sam au coborât în apa răcoritoare. Cu Ronald Stilwell au procedat altfel. Fiecare dintre ei, la revenirea în barcă, îşi storcea hainele ude pe capul şi spatele dezgolit al camaradului lor rănit care gemea de plăcere. Acesta chiar îşi permise să glumească:

— E de parcă aş face mai multe băi deodată în acest fel, prieteni. Bill remarcă:

— Rănile de pe spate par să se fi cicatrizat destul de mult Ron. Poate că este şi un efect al apei sărate.

Spre surpriza lor ziua în curs nu se dovedi mai rea aşa cum se temuseră, decât cea precedentă. Către seară urmă ritualul înghiţiturii de apă. Deodată Sam, care se aplecase peste carenă, vârându-şi mâna în apă, exclamă cu surprindere:

— La naiba, camarazi, nu vi se pare că ne deplasăm ceva mai repede?

— Ba chiar aşa, Sam, asta am remarcat-o şi eu de ceva vreme, veni răspunsul lui Ron.

— Păi nici nu e de mirare, stabili Bill după ce se aplecase şi el peste bord. Un curent submarin se pare că se face simţit şi ne mână înainte.

— Ce vrei să spui cu asta Bill? întrebă cu înfrigurare, Thea.

— Nimic altceva decât că avem în sfârşit de-acum o direcţie.

— Vrea să spună Thea că nu departe s-ar putea să dăm

peste o limbă de pământ.

— Şi unde e pământ se găseşte şi... apă, îi răspunseră lui Sam toţi ceilalţi în cor, fiindcă numai această ultimă noţiune stăruia de ceva vreme în mintea tuturor.

De data aceasta o nouă speranţă li se cuibări în suflet. Bill şi cu Sam îşi propuseseră să facă de veghe cu schimbul, pentru a descoperi la vreme conturul uscatului dacă era să li se arate vreunul. Luna lumina din plin şi vizibilitatea era excelentă dar cu toate astea li se cerea precauţie. Lesne s-ar fi putut ciocni de-o stâncă submarină sau vreun gherdap sau recif de corali, ceea ce-ar fi putut provoca răsturnarea bărcii, sau spargerea el. În acest caz rechinii ar fi putut face restul. Barca căpăta tot mai multă viteză şi camarazii bănuiau că poate e perioada refluxului. Către miezul-nopţii, strigătul lui Sam îi smulseră din amorţire pe ultimii care mai dormeau, cu prea binecunoscutul apel marinăresc:

— Pământ în zare!

Fiecare volum
cuprinde o povestire completă !

În numărul următor:

TÂRG DE SCLAVI ÎN ZANZIBAR